

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12CoP/7/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4415223323
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Zmeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4415223323.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Zmekovej a sudkýň JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Denisy Šaligovej vo veci starostlivosti o pôvodne maloletého, t. č. už plnoletého Y. U., nar. XX.XX.XXXX, o maloletú N. U., nar. XX.XX.XXXX, a maloletého Y. U., nar. XX.XX.XXXX, zastúpených kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Nové Zámky, deti rodičov: matky N. T. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XX, XXX XX L., a otca Y. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XX, XXX XX L., zastúpeného JUDr. Sabínou Barciovou, advokátkou so sídlom Coborihó 2, 949 01 Nitra, o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností na čas do rozvodu manželstva, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 7P/307/2015-370 zo dňa 16.09.2019 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje s tým, že výživné pre plnoletého Y. U., nar. XX.XX.XXXX, za obdobie od 01.09.2015 do 30.06.2016, je otec povinný zaplatiť priamo do rúk tohto plnoletého dieťaťa.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil otcovi povinnosť prispievať na výživu vtedy maloletého Y. sumou 100 eur mesačne, na maloletú N. sumou 90 eur mesačne a na maloletého Y. sumou 80 eur mesačne, vždy do 15. dňa toho - ktorého mesiaca vopred k rukám matky, počnúc od 01.09.2015 do 30.06.2016. Zročné výživné na maloletého Y. za obdobie od 01.09.2015 do 30.06.2016 v sume 590 eur, na maloletú N. v sume 490 eur a na maloletého Y. v sume 390 eur zaviazal otca splácať po 20 eur mesačne na každé z detí spolu s bežným výživným až do vyrovnania pod stratou výhody splátok, počnúc právoplatnosťou rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 62 ods. 1, 2, 4, 5, § 75 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o rodine“). O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 52 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej ako „CMP“) tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že matka v návrhu žiadala, aby maloleté deti boli na čas do rozvodu manželstva zverené do jej osobnej starostlivosti od 01.09.2015 a otec bol zaviazaný na platenie výživného v sume 100 eur, 90 eur a 80 eur mesačne. Svoj návrh odôvodnila tým, že s otcom nežijú v spoločnej domácnosti od júna 2015, odkedy jej na výživu detí neprispieval, pričom s otcom sú aj v rozvodovom konaní vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 11P/125/2015.

2. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 7P/307/2015-223 zo dňa 26.03.2018 tak, že zveril maloleté deti do osobnej starostlivosti matke počnúc od 01.09.2015, pričom obaja rodičia sú oprávnení maloleté deti zastupovať a spravovať ich majetok a otec je povinný prispievať na výživu maloletého Y. v sume 100 eur mesačne, na maloletú N. v sume 90 eur mesačne a na maloletého Y. v sume 80

eur mesačne, vždy do 15. dňa toho -ktorého mesiaca vopred k rukám matky, počnúc od 01.09.2015 do 09.03.2017. Zročné výživné na maloletého Y. v sume 750 eur, na maloletú N. v sume 650 eur a na maloletého Y. v sume 600 eur zaviazal otca splácať po 20 eur na každé dieťa mesačne spolu s bežným výživným až do vyrovnania pod stratou výhody splátok, počnúc vykonateľnosťou rozsudku. Proti tomuto rozsudku podal v časti výroku o určení výživného a o zročnom výživnom v zákonnej lehote odvolanie otec. Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 12CoP/34/2018-332 zo dňa 15.01.2019 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení výživného, vo výroku o zročnom výživnom ako aj vo výroku o trovách konania zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodom zrušenia bolo najmä neuvedenie dôvodov, pre ktoré súd určil vyživovaciu povinnosť spätne za obdobie, ktoré predchádzalo podaniu návrhu ako aj určenie výživného za obdobie, ktoré už bolo pokryté rozsudkom o rozvode.

3. Súd prvej inštancie po vrátení veci na ďalšie konanie vydal nové rozhodnutie, ktorým určil vyživovaciu povinnosť otca od 01.09.2015 a nie od 16.12.2015 (od podania návrhu matky), pričom prihliadol na to, že v konaní o rozvod sa rodičia maloletých detí dohodli, že si odskúšajú realizovať striedavú osobnú starostlivosť a súd im za týmto účelom poskytol lehotu dvoch mesiacov. Striedavá osobná starostlivosť sa však nerealizovala a otec súhlasil so zverením detí matke. Súd teda uznal matke ako dôvod hodný osobitného zreteľa určenie výživného na maloleté deti od 01.09.2015, ktoré jej boli aj od tohto dátumu právoplatne zverené do osobnej starostlivosti, keďže v tejto časti ani rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 7P/307/2015-223 zo dňa 26.03.2018 napadnutý nebol. Pri určení výšky výživného súd posúdil zistené pomery na strane účastníkov konania v zhode s výsledkami dokazovania súdu zistenými v konaní o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode manželstva, preto aj výšku výživného na maloleté deti určil zhodne. Určením výživného od 01.09.2015 do 30.06.2016 vznikol nedoplatok na výživnom u Y. za uvedené obdobie v sume 590 eur, u maloletej N. v sume 490 eur a u maloletého Y. v sume 390 eur, pričom súd prihliadol na to, že otec na všetky tri deti zaplatil za toto obdobie spolu výživné 480 eur.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie otec, ktorý žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil alebo zrušil a vo veci sám rozhodol. Podané odvolanie odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. d), e), f) a h) CSP. Namietal existenciu dôvodu hodného osobitného zreteľa na priznanie výživného spätne od 01.09.2015. Takýmto dôvodom podľa neho nie je pokus realizovať striedavú osobnú starostlivosť, pričom matka neuviedla, aký vážny dôvod jej bránil v podaní návrhu skôr. Poukázal na nedostatočné odôvodnenie súdu pri určení zročného výživného. Uviedol, že on deťom prispieval na výživu, pretože im zabezpečoval základnú životnú potrebu, akou je bývanie, keďže sám znášal náklady spojené s hypotekárnym úverom za dom vo výške 330 eur mesačne, v ktorom matka s deťmi bývala. Sám sa však z domu musel vystaňovať. Keďže splácal úver, nepoukazoval peniaze matke, ktorá s financiami nevie hospodáriť. V období, za ktoré matka požaduje výživné, on už náklady na potreby detí (bývanie) uhradil priamo a nie do rúk matky. V snahe zabezpečiť deťom ich životnú úroveň bývania sa oproti tomu znížila jeho životná úroveň, keďže prespával v motorovom vozidle a v lacných ubytovniach. Namietal, že súd vychádzal len z príjmu matky 530,68 eura, no nezohľadnil pravidelný príjem od pána W. v sume 200 eur. Svedčí tomu aj zostatok na jej účte v sume 3.955 eur. Namietal tiež posúdenie pomerov súdom na strane účastníkov konania v zhode s výsledkami dokazovania súdu v rozvodovom konaní. Jeho situácia však bola v rozhodnom období od 01.09.2015 iná ako v čase rozhodovania súdu o rozvode. V rozhodnom období uhrádzal výdavky na bývanie detí, čo súd nepovažoval za dostatočné plnenie jeho vyživovacej povinnosti. Súd nezohľadnil jeho výdavky vo výške 180 eur na nájomné, 50 eur prenájom motorového vozidla, 14,54 eura poistenie, 150 eur strava, 30 eur pôžička Quatro, 100 eur pôžička od matky a výdavky na deti v čase, keď s ním trávili čas.

5. Kolízny opatrovník maloletých detí vo vyjadrení k odvolaniu otca navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť s tým, že sa pridrižiava svojich vyjadrení v rámci celého konania.

6. Matka v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť. Zopakovala, že výživné od 01.09.2015 žiadala z dôvodu, že deti chodili do školy, otec s nimi už nežil v spoločnej domácnosti a neprispieval na ich výživu. Poukázala na všetky výdavky, ktoré musela počas manželstva hradiť. Otec uhradil len zopár splátok a prestal ich splácať ešte pred skončením rozvodového konania. Dohody ohľadne odkúpenia hypotéky, ktoré navrhovala, otec neakceptoval a striedavej starostlivosti sa dožadoval len z dôvodu vyhnúť sa plateniu výživného. Uviedla, že jej vtedajší príjem bol 530,68 eura a dňa 16.06.2015 si zobrala pôžičku, aby mohla uhrádzať náklady na život, školu a bývanie. Poukázala

i na neplnenie si vyživovacej povinnosti otca voči deťom, pričom ten aktuálne na výživnom dlží deťom 600 eur.

7. Otec v následnom vyjadrení uviedol, že matka opäť presvedčivo nevysvetlila, prečo by mala mať nárok na výživné od 01.09.2015. Zotrval na zohľadnení úhrad hypotéky v prospech výživného. Vďaka nemu a jeho úhradám hypotéky mali deti zabezpečené bývanie v rodinnom dome, no keď mala splátky uhrádzať matka, tento rodinný dom sa ocitol v dražbe a deti prišli o domov. On mal o striedavú starostlivosť záujem, ale práve matka a kolízna opatrovníčka nesúhlasili, aby deti bývali s ním v garsonke. Pokiaľ mu vznikol na výživnom dlh, je to príčinou matky, ktorá na neho podala návrh na exekúciu, v dôsledku čoho mu bol súdnym exekútorom zablokovaný účet v banke. Ak mu vznikol na výživnom dlh, má záujem ho urovnať po uvoľnení finančných prostriedkov z účtu. S vyjadrením kolízneho opatrovníka sa nestotožnil vzhľadom na podané odvolanie.

8. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP) viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez viazanosti rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 65, § 66 CMP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) a po prejednaní veci urobil záver, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Preto tento rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP v napadnutej časti potvrdil.

9. Podľa obsahu spisu sa matka podaným návrhom domáhala úpravy práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas do rozvodu manželstva, konkrétne ich zverenia do jej osobnej starostlivosti od 01.09.2015 a určenia vyživovacej povinnosti otca voči maloletým deťom od 01.09.2015. Zároveň podala i návrh na vydanie neodkladného opatrenia, ktorému súd prvej inštancie vyhovel uznesením č. k. 7P/307/2015-27 zo dňa 22.01.2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 8CoP/19/2016-67 zo dňa 29.04.2016 tak, že do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej zveril maloleté deti do jej osobnej starostlivosti a otcovi uložil povinnosť prispievať na výživu v tom čase maloletého Y. a maloletú N. sumou 50 eur mesačne a na výživu maloletého Y. sumou 40 eur mesačne. Vo veci samej súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom č. k. 7P/307/2015-223 zo dňa 26.03.2018 tak, že zveril maloleté deti do osobnej starostlivosti matke od 01.09.2015 s tým, že obaja rodičia sú oprávnení maloleté deti zastupovať a spravovať ich majetok, a otcovi uložil povinnosť prispievať na výživu maloletého Y. v sume 100 eur mesačne, na maloletú N. v sume 90 eur mesačne a na maloletého Y. v sume 80 eur mesačne vždy do 15. dňa toho - ktorého mesiaca vopred k rukám matky počnúc od 01.09.2015 do 09.03.2017. Zročné výživné na maloletého Y. za obdobie od 01.09.2015 do 09.03.2017 v sume 750 eur, na maloletú N. v sume 650 eur a na maloletého Y. v sume 600 eur zaviazal otca splácať po 20 eur mesačne na každé dieťa spolu s bežným výživným až do vyrovnania pod stratou výhody splátok počnúc vykonateľnosťou rozsudku. Proti tomuto rozsudku podal v časti výroku o určení výživného a o zročnom výživnom v zákonnej lehote odvolanie otec. Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 12CoP/34/2018-332 zo dňa 15.01.2019 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení výživného, vo výroku o zročnom výživnom ako aj vo výroku o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Ostatné výroky rozhodnutia v dôsledku absencie odvolania nadobudli právoplatnosť. Po doplnení dokazovania súd prvej inštancie vo veci samej opätovne rozhodol tak, že otcovi uložil povinnosť prispievať na výživu na maloletého Y. sumou 100 eur mesačne, na maloletú N. sumou 90 eur mesačne a na maloletého Y. sumou 80 eur mesačne vždy do 15. dňa toho - ktorého mesiaca vopred k rukám matky za dobu od 01.09.2015 do 30.06.2016. Zročné výživné na maloletého Y. za dobu od 01.09.2015 do 30.06.2016 v sume 590 eur, na maloletú N. v sume 490 eur a na maloletého Y. v sume 390 eur zaviazal otca splácať v mesačných splátkach po 20 eur na každé z detí až do vyrovnania pod stratou výhody splátok, počnúc právoplatnosťou rozsudku. Proti tomuto rozsudku podal otec znova odvolanie, ktoré bolo podkladom pre začatie tohto odvolacieho konania. Odvolací súd konštatoval, že v čase rozhodovania súdu prvej inštancie maloletý Y. dosiahol dňa 18.10.2019, t.j. po vydaní napadnutého rozsudku plnoletosť, v dôsledku čoho je procesne spôsobilý vystupovať v odvolacom konaní samostatne bez zastúpenia kolízny opatrovníkom.

10. Ustanovenie § 28 ods. 1 písm. a) Zákona o rodine uvádza, že súčasťou rodičovských práv a povinností je najmä sústavná a dôsledná starostlivosť o výchovu, zdravie, výživu a všestranný vývoj maloletých detí. Obaja rodičia majú k dieťaťu zákonnú vyživovaciu povinnosť, a preto pri svojom životnom smerovaní musia robiť všetko pre to, aby v rámci zodpovednosti za všestranný vývoj svojich detí dokázali uspokojovať všetky ich základné životné potreby. Z ustanovení Zákona o rodine vyplýva, že konkrétna výška výživného je ovplyvňovaná faktormi jednak na strane výživou oprávneného, jednak na strane výživou povinného. Na strane oprávneného dieťaťa je potrebné skúmať jeho skutočné

odôvodnené potreby. Vo všeobecnosti možno za opodstatnené potreby z hľadiska plnenia vyživovacej povinnosti považovať nielen náklady spojené s výživou, ošatením, bývaním, starostlivosťou o zdravie, ale aj náklady súvisiace so vzdelaním, výchovou, kultúrnym a športovým vyžitím a záujmami. Medzi odôvodnené potreby nepatria len pravidelné mesačné výdavky, ale aj náhodné výdavky, ktoré napríklad súvisia so zdravotným stavom oprávneného, ako sú napr. liečebné náklady, náklady na špeciálnu stravu. Súd na ne musí pri určovaní výšky výživného prihliadať. Na strane povinného rodiča je nevyhnutné prihliadnuť na okruh osôb, ktorým je povinný poskytovať výživné, a výšku a spôsob už poskytovaných plnení, kde je potrebné zohľadniť tiež starostlivosť o dieťa a jeho domácnosť.

11. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie po prejednaní veci dospel k záveru, že výživné v určenej výške 100 eur mesačne na v tom čase maloletého Y., v určenej výške 90 eur mesačne na maloletú N., a v určenej výške 80 eur mesačne na maloletého Y. je adekvátne ich veku a odôvodneným potrebám s ohľadom na možnosti a schopnosti otca. Námietky uvedené v odvolaní odvolací súd nepovažoval za právne významné v tom smere, aby jeho odvolaniu vyhovel. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že plnenie vyživovacej povinnosti rodičov voči deťom je ich zákonná povinnosť a plnenie tejto povinnosti má prednosť pred uspokojením vlastných potrieb rodiča. To znamená, že až potom, ako rodič zabezpečí výživu svojho dieťaťa, má právo využiť svoje zostatkové finančné prostriedky na uspokojenie vlastných potrieb. Odvolací súd sa v tomto prípade stotožnil s konštatovaním súdu prvej inštancie ohľadne finančnej situácie na strane otca, ktorého priemerný mesačný príjem bol 882 eur, pričom po zaplatení výživného celkovo v sume 270 eur mu zostáva dostatok finančných prostriedkov na uspokojenie jeho ďalších potrieb ako je bývanie, strava, nájom motorového vozidla, poistenie i pôžičky, ktoré vyčíslil v podanom odvolaní. Stanovenie nižšieho výživného by malo za následok ohrozenie zabezpečenia základných životných potrieb detí, pretože nie je možné ponechať prevažne na matku, ktorá sa o deti sama aj osobne stará, aby uspokojovala väčšinu ich potrieb len zo svojho príjmu. Otec prioritne poukazoval na všetky výdavky, ktoré musí zo svojich príjmov uhrádzať, no samotnú výšku vyživovacích povinností vzhľadom na odôvodnené potreby detí nenamietal. Pritom vyživovacia povinnosť rodičov voči ich deťom je prvoradá a má prednosť pred splátkami hypotekárneho úveru, či splátkami iných pôžičiek.

12. Súd prvej inštancie postupoval správne aj pri prijatí záveru, že pomery účastníkov konania zistené v predmetnom konaní a v konaní o rozvoze manželstva a úprave rodičovských práv a povinností na čas po rozvoze, boli zhodné. Odvolací súd po preštudovaní obsahu spisu a rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 11P/125/2015-154 zo dňa 03.06.2016 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 6CoP/37/2016-231 zo dňa 31.01.2017 konštatoval, že k žiadnej významnej zmene pomerov účastníkov konania nedošlo, a aj preto sa javí priznanie rovnakej výšky výživného ako dôvodné. Hoci otec namietal, že u neho boli majetkové pomery rozdielne, táto námietka je nedôvodná a neopodstatnená, keďže jeho majetkové pomery boli totožné (bývanie v garsonke, príjem 882 eur v čistom, splátky úverov, prenájom vozidla, atď.). Ohľadne pomerov na strane matky, v súvislosti s ktorými otec argumentoval, že súd nezohľadnil sumu 200 eur, ktorú jej platil pán Krchniak, odvolací súd udáva, že z obsahu spisu - predložených bankových výpisov matky a vyjadrenia matky v konaní sp. zn. 11P/125/2015 - je zrejmé, že uvedenú sumu nemožno považovať za pravidelný príjem matky. Išlo totiž o financie, ktoré jej posielal biologický otec syna Y. U., ten ich však neposielal pravidelne a ani nie v rovnakej výške 200 eur. Z obsahu spisu vyplynuli len dve takéto platby v rozhodnom období od 01.09.2015, a to dňa 09.10.2015 a 10.11.2015, preto ich úhradu nemožno považovať za ďalší pravidelný mesačný príjem matky.

13. Podľa § 77 ods. 1 zákona o rodine, právo na výživné sa nepremičuje. Možno ho však priznať len odo dňa začatia súdneho konania. Výživné pre maloleté deti možno priznať najdlhšie na dobu troch rokov spätne odo dňa začatia konania, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa. Cieľom skúmania dôvodov hodných osobitného zreteľa ako podmienky na priznanie výživného spätne je zdôrazniť výnimočnosť priznania výživného pre maloleté dieťa spätne po začatí konania a zamedziť tak možným špekuláciám a zneužívaniu tejto možnosti. Súd má preto skúmať dôvody, ktoré bránili oprávnenému rodičovi uplatniť zákonný nárok ihneď po tom, ako povinný rodič prestal plniť svoju vyživovaciu povinnosť. Súd môže priznať výživné spätne v prípade, že dôvody podania návrhu a žiadost' o určenie výživného s časovým odstupom možno považovať za výnimočné a v konaní nemožno vidieť snahu o zneužívanie tohto inštitútu. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že v rámci dokazovania súd skúmal, či existujú dôvody, pre ktoré nemohol byť nárok uplatnený ihneď po tom, ako si povinný rodič prestal plniť svoju vyživovaciu povinnosť. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že v predmetnom konaní existovali dôvody hodné osobitného zreteľa - výnimočné okolnosti, na základe ktorých matka podala

návrh na úpravu rodičovských práv a povinností až dňa 16.12.2015. Za tieto okolnosti súd považoval snahu rodičov maloletých detí o striedavú osobnú starostlivosť, s čím sa odvolací súd stotožnil, keďže z obsahu spisu je zrejmé, že v konaní sp. zn. 11P/125/2015 o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov voči maloletým deťom požiadali obaja rodičia pred otvorením pojednávania dňa 22.09.2015 o lehotu dvoch mesiacov na odskúšanie striedavej osobnej starostlivosti. Je teda logické, že matka počas plynutia tejto lehoty nepodala návrh na určenie vyživovacej povinnosti, keďže nemohla predpokladať výsledok tejto skúšobnej striedavej osobnej starostlivosti. Návrh podala až po jej uplynutí, po tom, ako mala preukázané, že striedavá osobná starostlivosť nie je úspešná a otec si ani po uplynutí tejto skúšobnej lehoty neplnil svoje vyživovacie povinnosti. Čo sa týka spresnenia dňa 01.09.2015, ku ktorému matka žiadala priznať výživné späť, odvolací súd poznamenáva, že v zápisnici z pojednávania zo dňa 16.09.2019 je zaznamenané, že právna zástupkyňa matky okrem uvedenia dôvodu hodného osobitného zreteľa pre priznanie výživného späť uviedla, že otec na maloleté deti neprispieval žiadnym spôsobom od 01.06.2015, kedy už nežili v spoločnej domácnosti, no matka sa priznania výživného späť k tomuto dátumu nedomáhala, pretože deti trávili letné prázdniny u otca; preto vtedy nepovažovala za potrebné domáhať sa výživného aj počas letných prázdnin. Z uvedených vyjadrení matky je zrejmé, že návrhom na priznanie výživného späť od 01.09.2015 nejde o zneužitie tohto inštitútu, prostredníctvom ktorého by sa domáhala finančných prostriedkov so snahou obohatiť sa, alebo potrestať otca maloletých detí. Jej cieľom bol najlepší záujem maloletých detí a zabezpečenie ich životných potrieb. Je potrebné tiež uviesť, že sám otec v návrhu na rozvod manželstva podanom dňa 03.06.2015 žiadal deti zveriť do striedavej osobnej starostlivosti rodičov a rovnaký zámer prezentoval aj na pojednávaní, čím u matky detí nevyvolal potrebu žiadať o určenie vyživovacej povinnosti voči deťom. Matka návrh otca na striedavú osobnú starostlivosť rešpektovala, a preto nemala dôvod domáhať sa určenia vyživovacej povinnosti za obdobie, kedy mala byť táto realizovaná. Až po čase, keď videla, že takáto forma starostlivosti sa nerealizovala ani po súdom určenej skúšobnej dobe, bola nútená domáhať sa určenia výživného, a to aj späť.

14. K námietke otca týkajúcej sa uhrádzania hypotekárneho úveru vo výške 330 eur mesačne odvolací súd poznamenáva opätovne, že uhrádzanie tohto úveru nemožno považovať za plnenie jeho vyživovacej povinnosti voči maloletým deťom. Nemožno sa stotožniť s jeho názorom, že platením mesačných splátok úveru zabezpečoval deťom tú najpodstatnejšiu potrebu, ktorou je bývanie. Uvedený záver podporuje i právna teória, ktorá definuje vyživovaciu povinnosť rodiča ako súhrn zákonom upravených práv a povinností oprávnených osôb pri zabezpečovaní úhrady ich odôvodnených osobných materiálnych a nemateriálnych potrieb. V prípade výživného ide o peňažné plnenie na rôzne požiadavky a nevyhnutnosti, akými sú strava, bývanie, vzdelanie, ošatenie, hygiena, zdravotná starostlivosť, kultúrne či športové záujmy. Z tohto dôvodu si rodič povinný uhrádzať výživné na svoje maloleté deti nemôže ľubovoľne vybrať, ktorú ich potrebu bude uspokojovať, resp. ktorú považuje za najdôležitejšiu, a preto sa na nej bude podieľať, ale jeho povinnosť spočíva v uhrádzaní peňažných prostriedkov k rukám rodiča, ktorému je maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti a ktorý disponuje s týmto výživným tak, aby uspokojoval všetky aktuálne a nevyhnutné životné potreby maloletých detí. Uvedená námietka otca sa javí ako špekulatívna s cieľom dosiahnuť zníženie vyživovacej povinnosti. Otec by si však mal byť vedomý toho, že potreby jeho detí neboli a nie sú spojené len s bývaním, ale majú širokú škálu spočívajúcu v strave, ošatení, zdravotnej starostlivosti a liekoch, hygienických potrebách, školských potrebách a iných výdavkoch na ich vzdeňvanie, krúžkoch a ďalších sociálnych, kultúrnych či športových aktivitách. Preto je povinný podieľať sa na uspokojovaní všetkých odôvodnených potrieb detí, a nielen na jednej z nich, ktorú si sám vyberie. Tvrdenia otca, že matka nevie riadne hospodáriť s finančnými prostriedkami, sú z uvedených hľadísk irelevantné. Sám pritom poukazoval na vysoký zostatok na jej účte, ktorý by však pri jej zlom hospodárení bol naopak nízký, či mínusový.

15. Po dôkladnom zvážení všetkých skutočností namietaných v podanom odvolaní odvolací súd konštatoval, že odvolanie otca nie je opodstatnené. Z dôvodov opísaných vyššie odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení výživného a naň nadväzujúce výroky o zročnom výživnom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil s tým, že výživné za obdobie od 01.09.2015 do 30.06.2016 v sume 100 eur mesačne na v súčasnosti už plnoletého Y. U., nar. XX.XX.XXXX, je otec povinný zaplatiť do rúk tohto plnoletého dieťaťa. Dôvodom, pre ktorý dospel odvolací súd k potrebe modifikácie výroku o výživnom je, že v čase rozhodovania súdu maloletý Y., dňa 18.10.2019 dosiahol plnoletosť, a tak už v odvolacom konaní je procesne spôsobilý vystupovať samostatne bez zastúpenia kolízny opatrovníkom. Ak bol návrh na určenie výživného podaný pred dosiahnutím plnoletosti dieťaťa, pokračuje súd v konaní aj po jeho plnoletosti s tým rozdielom, že plnoleté dieťa už v ďalšom súdnom konaní nebude zastúpené

kolíznym opatrovníkom. Plnenie dávok výživného, ktoré sa stali splatnými počas nepĺnoletosti dieťaťa, uloží súd povinnej osobe platiť priamo voči dieťaťu, a to aj nedoplatkov výživného za čas pred plnoletosťou, keďže výživné je jeho osobným právom. Výživné je osobným právom dieťaťa, ktoré po dosiahnutí plnoletosti je rodič povinný hradiť priamo do jeho rúk. Z dôvodu dosiahnutia veku plnoletosti u pôvodne maloletého Y. U., nar. XX.XX.XXXX, odvolací súd považoval za nevyhnutné, aby otec ako povinný z vyživovacej povinnosti zaplatil určené výživné za dobu od 01.09.2015 do 30.06.2016 priamo do rúk syna, keďže výživné je jeho osobným právom.

16. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP a § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu.

17. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).